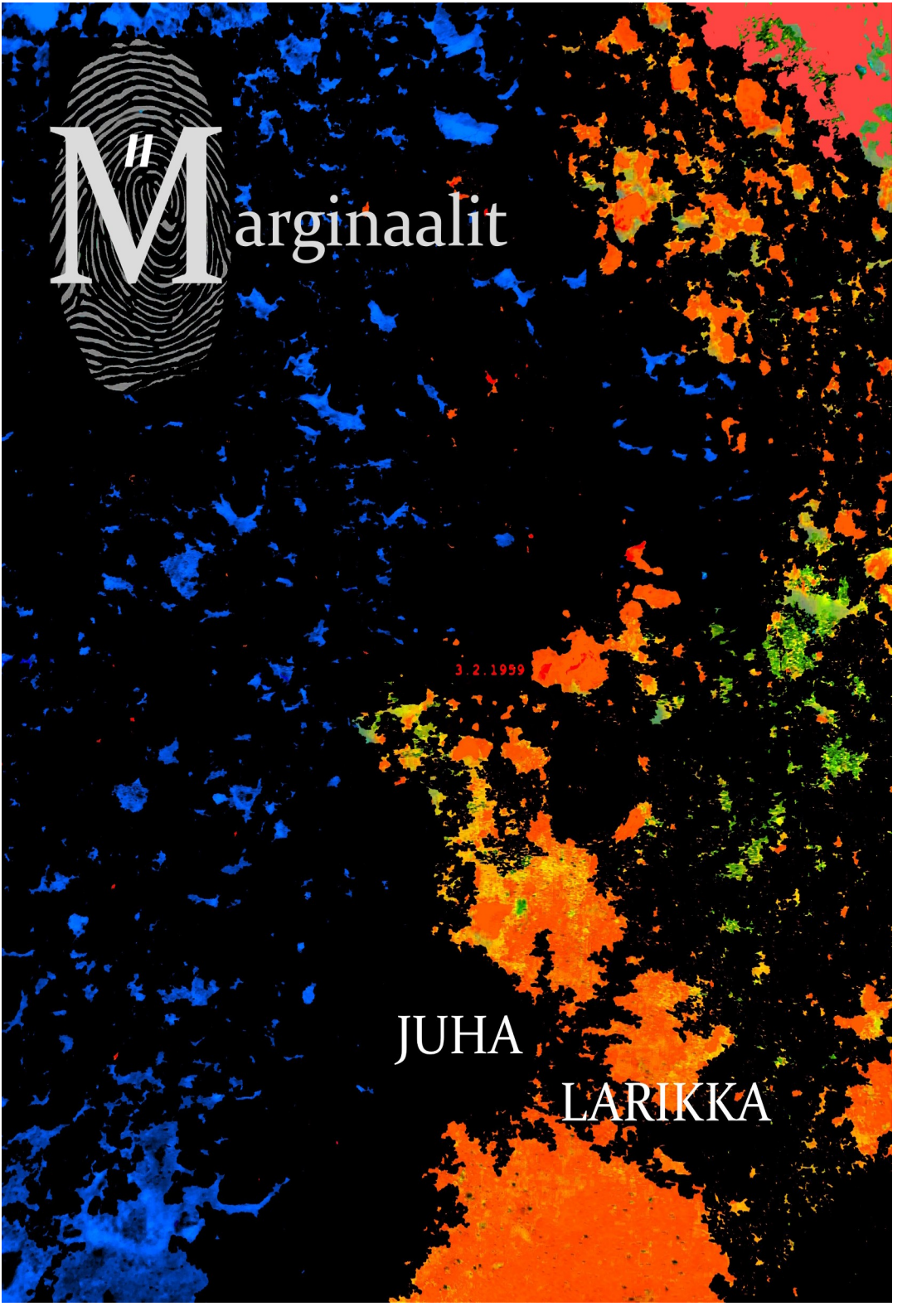
Marginaalit
3.2.1959
JUHA
LARIKKA

Juha Larikka

MARGINAALIT II

runoja, proosarunoja

© 2023 Juha Larikka

Kannen suunnittelu: Juha Larikka
Sisuksen taitto ja kuvitus: Juha Larikka

Kustantaja: Juha Larikka, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Juha Larikka, Helsinki. Suomi

ISBN: 978-952-69065-5-3 (PDF)

leipäteksti – Book Antiqua 11 pt

- paperin reunaan jätettävät tilat II -

Omistettu Merjalle

Säkeet räjähtävät onnellisena. Tuolla hän kelluu.
Tervehtii käsillään.

Ranta on marginaali.
Istun kivellä ja kuuntelen veden ääntä.

Selaan muistikirjoja.

Paperinukke.
Armahdan sinut pyykkinarulle.
Kuivu siinä tuulessa.

Minä poltan muutaman kirjoittamani säkeen.

Erottelen näkymättömän marginaalin hetkestä.

Nämä jäljellä olevat ovat kuluneet minusta irti.

Musteen purskahduksia.
Osa piirroksia, viivojen tanssia.
Toisissa kirjaimet miekkailevat ja ovat lause.

Pimeys kirjoitti: Tule valooni.

Nämä sanat eivät tahdo kellua

Terävä kynä teki reiän paperiin
metaforan halvaus

Tylsällä kynällä kirjoitettu kelluu paperilla
ohoi!

Paperinukke – tule takaisin rantaan!

(suljen muistikirjan)

(sammutan valot)

Pimeys ottaa haikunsa esiin

Yksi lukija istuu nurkassa. Kuuntelee pimeyttä.

Paperinukke keittää teevettä. Tahtoo vanhentua arvokkaasti.

Metaanipallo.
Mitä minä sanoin?
Metaanipallo, mitä minä sanoin?

Maapallo on pyöreä
ovaaliksi muuttuva pullo

ja tämä metaani sumentaa pullosilmän

Olisiko Prometheus herännyt pilailemaan?

Fenkolissa tuli tuli.

Kotka noki noki, maksa maksaa itsensä vapaaksi.

Pullonsilmästä valuu elämän viini kaikkialle.

Kun alat kirjoittaa

älä ajattele kuin Prometheus

ajattele hiekkarantoja, aavikoita ja vuorenhuippuja

puhtaaksikirjoittamisen murhe ja särky tulee
pölyhiukkanen piiloutuu kirjaan ja nukkuu ikuisesti

pureskele fenkolia raakana
(Prometheus lahjoitti sen, koska
sytytät piipun)

joulupukki hohoo pomppii riemusta
lahja!

Zeus oli kekseliäs. Pitäisikö käyttää preesensiä?

jumalat eivät kuole
ja Sisyfos parka tietää mitä on juosta Dylanin biisin perässä

kuka halkaisisi Sisyfoksen kiven
ja asettelisi saunaani kiukaalle
vaihtelu virkistää

kihahdus, se erilainen soundi

Sisyfokselle jäisi Rollareiden sammal
mukava istuskella ja kuunnella keikkaa

tanssia vuorella

Klanipää ja Knallihattu istuivat suihkulähteellä
Anita polskutteli

Gregory ja Audrey huristelivat juuri äsken tästä
ohitse skootterilla

klik klik klik

onneksi kamerassa oli urheilukuva-asetus päällä

Filmiä paloi, digihirviö nakutti konepistooli sarjaa

Anita kuivasi hiuksensa
Picassoa ja Dalia ei näkynyt

sadepisaroilta puhkaistiin silmät, eivät laulaneet
kauniimmin kuin Annie Lennox

klik klik

Klanipää ja Knallihattu lausuvat runojaan suihkulähteellä

Keväällä närhi hukkasi munansa

Käki näki kaiken
oli toimelias
hänen lapsukainen

Mutta: harakka, pesäpallomestari
tahkosi rahaa Vallilasta käsin
työmiehen paita kuivui Inarintiellä
entisen Alkon kulmilla

Mutta kuka muistaa enää Sudenpesän
runoilijaa – piikkilanka sanojaa?

Citykäytävän kahvilassa hukkasi vuokrarahat
yritti ajaa polkupyörällä varmuuslukko päällä

humala kävi täällä!

Läpäisin lopulta rakkauden
kaikki hetket yhdessä

ENSI-ILTOJA

Yhtiössä Pengerkadulla katossa roikkui kattolampun
paikalla koivunkuoresta luonnon valomerkki

Rapujuhlien jälkeen iho pukkasi ripulin tuoksuista
ravun tuoksua kolme päivää

sitten tuli lempeä ylösnousemus
runouden lyhty sai kynän palamaan paperilla

Suudelmat on huumetta

hengityksesi ääni,
miten se meri
on vartalollasi

uin ilman mitään

Hänen läsnäolonsa minun lihassani.
Muutun hänelle tutuksi kävellä, puhua.

Hänen poikansa.

Kuulen välillä hänen puheäänensä.
En kuule.
Kuulen hänen askeleensa kohti.
En kuule.

Olen hänen poikansa.

Tahdon kuvitella hänen äänensä.
Se on turvallista.

Kaksi voimaa on tarttunut yhdeksi kynään.

Jos kurkotan tästä elämän vuoteelta.

Kosketan hänen sielunsa käsiä.

Ja hänellä on nopeat pilvet, tähdet.
Ja kaiken kaikki

pimeän aineen valot.

Pian kaikki ovat reunalla
eikä kukaan putoa

Galaksit, humalaiset popsin unissani,
kymmenen

Rakkauden sumea logiikka ekoilla treffeillä.
Laulumme: likaisilla sukilla onneen.
Voisin sanoa meidän olleen tässä ja täällä kauan.
Saman maailman tahdon zen-henkisessä huoneessa.

Ruokokynäni, Calamus

runouden huoneessa ei muste lopu

Maljasi täytä avaruus
tähtien valon hiljaisuudella

Alunperin runo ei tiedä kirjoittajansa nimeä.
Hei kuuntelen pelkkää eksymistä tyhjyydessä.

Toistan, koska itsekään en tiedä miksi tämä jatkuu,
vaikka tämä jatkuminen loppuu alussa.

Aamuyöllä kirjoitetut
alleviivataan tai ~~yliviivataan~~.

Erehdyn usein, pidän yllä inhimillisyys aatetta.
Tai olen minä helvetin tunari, spontaanin ajattelun
huono-onninen orja.

Koska olen lakannut lukemasta Aku Ankkaa.
Olen vanhuuden esikartanossa.
Pidän öisin pientä ääntä,
yöhokkuja syntyy,

tuoksuva tuuli

verhon takaa taivaan niityllä Väinämöinen

ja karkaava liikkumaton helmisarja,
sadepilvet poimivat kääntäen
nahkansa

jotta jäisi jokin muistijälki : on lähdettävä valonnopeudella

Neliöllä savea miljoonien unien tuhka.

Käsi puristaa savea. Jää kiukku sen kasvoihin.

Lähteestä synnyimme,
ja miten janoamme unohdettuja.

Sauna pieree savua.
Savisin kasvoin laulavat
kiukaan hengelle
pyyhetuuli, pyhäpäivä.

Unohtivat matkan, radiot ja oudot äänet
hämärässä itkevät huoneen nurkassa kuin ominaispainot

Painovoima on erehtynyt heissä

Kevät

kun en muista,
on kevään syksy

jäällä hidas kello,
askeleet kevään haudalle

puun varjon vaaksa
on auringon
matala valo

Aikaisin lintu kuunteli sydämeni ääntä.

Näen ikkunasta tuulen läpi
mäntyjen valssi.
Aamun hitaus on olemassa.

Ei taida riittää saippua tekoihimme.

Tuntemattomalle:

unohdettu ruusu, multaan
lyijy jonka syliin kävelit

meille jäi lakanasi piirros
luoti siveltimen tahra

Pidämme tätä merkkinä vapaudesta, joka on, on
sinä olet luuranko miekka
ruoste laulaa ensin puissa

Kivi jossa on nimesi
rukouskirja,

ohikulkevien sivut, kymmenet sadat tuhannet
tuulille vieraat

puiden varjoissa ikuinen monologi

Kun ei lausuttu ääneen, kipua

Missä olisi sellainen päivä?
Kun en tahdo,
on nälkä.

Vatsan musiikki, korvalle morsetus,
kun on enemmän nälkä,
en tahdo.

Kun ei lausuttu ääneen, kipua

Korvanlehdellä ymmärrys, merkki lapsuudesta

Hänen kasvatuksensa rakkaus
Kuulen sinut, kuuntelen yhä sinun sanojasi

Lintu,
laulusi on puut ja kivet missä sinun matkasi

Taas minä.
Mitä kirjoitan on tuulessa.

Puhtaaksikirjoittamisen saippua.
Syön,

vaikka olen enemmän banaanin ystävä.

Ky*näkö* on sähköä.
Näkö, kun on nopeat ajatukset.

Suunniteltu tie unohtuu,
kun on väärien metaforien lumous.

Kun sataa, juoksen paperilla.
Kun juoksen, sataa sanoja.

Kun kirjoitan, itken sitä mitä en ymmärrä.

Peili meni rikki.
Nyt alkaa kadota jengiä mustiin aukkoihin.

Me saalistamme itsemme hengiltä.

Kenellekään ei jää omaa luolaa pitää sadetta.

Kävelen paperilla.

Kuvittelen ja kirjoitan aivojen juoksuhiekkaa.

Jääkaapissa on syntymässä jotain mystistä.
Hapan maito juoksee yksinään.

Tuntematon lupasi Espan puistossa postittaa minulle
Kafka t-paidan Prahasta.

Myöhemmin tajusin hänen olevan runoilijaveli.

Maksoin mielelläni.
Kirjoitin tämänkin.

Tämän sivun kerronnan perspektiivi, fokalisaatio.
Älä minulta kysele.

Kirjoita itse paremmin!

Nämä ovat episodi kollaaseja.

Totuus on aina riski. Totuus villitsee tekstin.

Kirosana x 10!

Kun ne kiroilevat puiston penkillä.
Juovat kaveruudelle.
Pitävät sanoistaan, kiroavat lisää.
Pitävät puheenvuoronsa.

Ja aina on mahdollisuus, että viileä ulkoilma pidentää ikää.

Herra, jolla on jonkinlainen pipo lausuu oman utopiansa:

Ihminen on universaalin tekoälyn luomus.
Kaikki taide on tekoälyyn tallennetun arkistosta.
Ihmisen unet ovat elämää universaalin tekoälyn muistissa.
Sielussa.
Sielu on yksi suuri tekoälyn huone.

Ajatelkaa: LE VERE – JULES VERNE

Shakespeare.

Saat viimeisen huikan jos kuuntelet hetken lintuja.

Universaalit saippuakuplat.

Mä lähden himaan.

Home on siellä missä sä pääs kallistat!

Näen sinut kallion luurangolla
auringonvalo kuume poskilla

Minä täällä, hauras haaveilija!

Sinun vyöhykkeesi liikkeellä kohti uimalaituria.

Mereltä tuli perhosia vatsaani.

Peukalossa surulliset kasvot maalaamisen jälkeen.

Baaritiskillä oli ruokajono luoksesi.

Istutin eilisen koivuksi runoon.

Kesäyö.

Korttelissa kaikuu humalaisten kesäöinen veisuu.
Kadun korvessa kulkevi väistämätön.

Kesäyö.

Taivaalla on harmonia heidän yllään tähdissä.

Vokaalit ja konsonantit sylikkäin.

Entä jos numeroilla kertoisin miten asiat on?

Runoilijan ilot roikkuvat hirttoköydessä,
hamppuköysi hymyilee kun muste loppuu.

Kadulla katuvat kaatuvat kadun viereen huikalle.
Sisyfoksen kivi pään paikalla.

Pianomusiikki nuorentaa.

Frederic Chopin-Trois Valses Op. 64 No. 1 Des-Dur

Hämärä syksyn musta vasta

saunamökissä savunhajua vaatteissa
lasilliset punaviiniä

järvellä joutsenparin siveltimet

A.P.
Luen jazzia postikorteista

Saan sinut hetkeksi takaisin, kun luen postikorttejasi
tilannekatsauksia ja kannustuksia

Kirjoita, kirjoita
Minä luen mitä olet kirjoittanut

Pyörittelen postikortteja,
tutkin rennosti etenevää käsialaasi
tuttu tervehdys ja nimeät aina postikortin
Ilosanoma lopussa

Lupaan mennä taas kalaan
Se painava perkuu suomustus väline on testaamatta
Anteeksi. Lupaan että se toimii.
Sinä tiesit melkein kaikkeen vastauksen.

Lupaan kirjoittaa lisää sinusta
Jotain mikä jää, on pysyvää kuin sinun sielusi hengitys

Tähtien Gilda More
kuu hohtaa takanasi kuin maitohammas

ennen matkalle lähtöä hengitysharjoituksia

meidän jälkeemme ikkunat huurussa kauan

Kuolema soutaa järvellä
elävät kalat nauravat koukuttavasti

haalistunut sitruuna kierii hitaasti

pilvien purjeet palavat

kun puutarhat heräävät
lintujen rakkaus herää
palamme yhteen

Hallaöinä vilja nousee
kääriytyy hiljaisuuden lakanaan

poltetaan suitsukkeita ikkunalaudoilla,
rukoillaan

sydämen äänin

Avaruuden paino lähestyy

tähti irtoaa, näkee kasvosi

Kuuluisa, ruohoa ikänsä syönyt hyvinvointi antilooppi
nukkui leijonan luolassa

leijona lupasi antiloopille ettei se syö tätä
jos sille järjestetään kadunkulma

missä se voi karjua ohikulkijoille
joutumatta vastuuseen

(faabeli)

Minä juon kellosta kuolemaani

en osaa olla unessa toinen
kun matka on tehty eläville

hetkien pikajuna on käynnistynyt
perjantai on melkein perjantain jälkeen

alastomana paperilla
voi elää kauemmin

ehkä yksinäinen on armahdettu rakkaudesta

verisuonet jaksavat odottaa iholla virtaavaa

Hautapaikkojen sijainti auringon suhteen
missä kulmassa varjo lankeaa

kun kevät ovat menneet ja
talviyö

langettaa kylmän tuomionsa

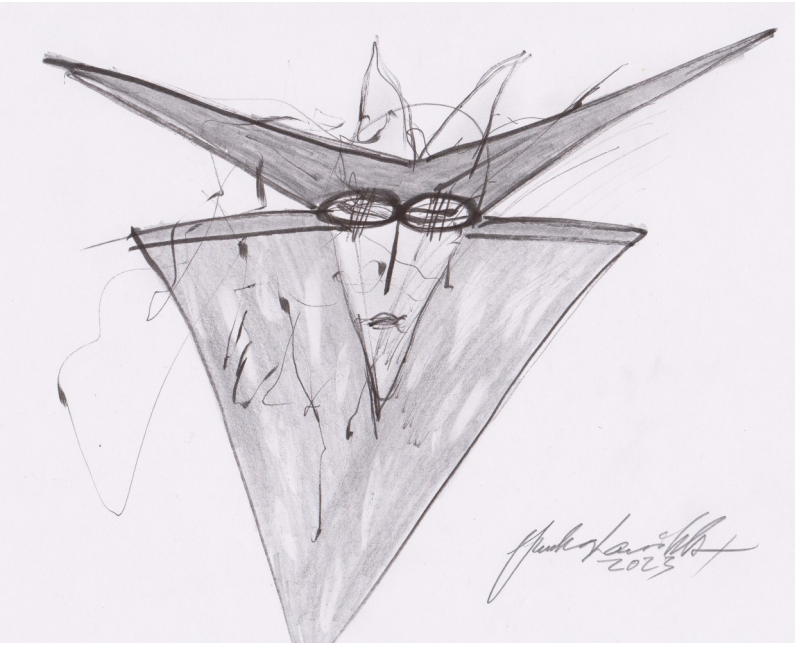

ruohon
alla
makaaminen
sakon
uhalla
kielletty

Menen tien yli
olen vanhempi kuin koskaan

yksinäisyyden kita aukeaa joka risteyksessä

Iltakävelyn jälkeen hämärän ruokalistalla. Kuu.

Kuohuva lapsivesi kirkkaana virrassa.

Lasilliset vahvaa punaviiniä,
tynnyrissä kasvatettua aforistiikkaa.

Illan hitaus soittaa huuliamme.

Nainen nousemassa vuoteeltaan aamuun.
Kylkiluusta veistetty maisema.

Maaliskuun lävistää sähköinen palo joka on vaiti.

Hopea Mercedes ajaa ohitse, häät

se tarttuu monelle filmille
moottorin ääni, kissa pellin alla

renkaat nylkevät tietä,
jään tahmeasta juomasta

sekoitetaan juhlan harmaa cocktail

Ennen sinua aika ei kukkinut.
Olin eksynyt sanakirjaan.

(toisilleen)

Rakkaudella ei ole aikataulua.

Vain näkymätön on ehyt.

kiinteä, hohtava tulenvalo
alastomien puiden ääriviivat hiekassa

horisontissa meripihkan värinen kirkastettu näkymä

Hiljaisia aurinkoisia aamuja
huoneen nurkassa soittamaton flyygeli

kaiku, askelten yksinäisyys

päätän olla silti onnellinen

Tuulen välisoitto

oksalla pilvet

taivas keittiön ikkunassa

rajallinen elämä
pieniä valaistuja hetkiä

pilvet

Kahden mantereen vetovoima
kuolleena kevään ihottumassa

On kyyneliä, jotka
vain me näimme.

Rakkaus haihtuu
tulppaanit lakastuvat
lapset itkevät

kynäni kuolleena omenapuun alla

Hänen hiilenmustat märät hiukset
sormien ylivoima

kun minä olen raskas, haihtumassa

Keinotekoinen muisti, näkymättömästä

saapuu
varmasti

yhden välähdyksen kuolin isku

uusi aika kun hengität meren

Meri kasvaa, maan muiston suola
jalkojen alla oma mikä ei ollutkaan omamme

Ei häpeää sanoissa
sanojen sarjoissa, mikä on/oli tehtävä

Kaikki on ei mitään
syntymässä sovittua

flow, valu valossa ihmisten joukossa

olet yksi särkyvä peili

Kulje pimeydessä
kirjoita kosketa rakkautta
miksi synnyit

Katoaminen kirjastoon,
tasavertaisuus, mustavalkoinen historia
päästä perille hyllyihin, roikkua pilkussa pisteessä

Synnyit paperin tuoksuun
kaikki metsien puut ystävät
pakenevat takaisin luoksesi

Jään kaipaamaan
yömme sanoja.

Jään kaipaamaan
askeltesi luontoa.

Jään kaipaamaan tuulen
kiivasta luonnetta hiuksissasi.

Menen kauas,
tähän aina jäädäkseni.

Makuuhuoneen pimeydestä muistan maalaukset
joista ei ole kuvia. Ne kuuluvat sinulle, joka ei ole täällä enää.

Maalauksissa oli neljää väriä. Sinistä, oranssia, mustaa ja valkoista. Abstraktioita hetkistämme. Nyt uniesi mullassa.

Olen onnellinen, kun ne ovat kanssasi universumin valtatien valossa.

Virran äänestä alkaa sähkö matkansa joen baarissa
kuohuva marraskuu.

Juo minulle,
niele rukoukseesi

juo lisää

Ethän muista minua

Riittää,
että minä kirjoitan tähän

Kukaan ei lähtenyt sinusta minusta minnekään

Pidän muistikuviemme kädestä,
vedän kirjaimilla lauseisiin turva-aidan

Liian hyvä on vaikea pitää loppu elämää näkyvillä

hyvyys tuli kypsäksi meissä
täyttyi luovuus,

henki kulkee jokaisessa päivässä

Kun katson metsää,
yhtä oksaa, oksasilmin katson
nähtyä ja näkymätöntä,

joka keskeytyi,
se on hidastettuna aikana
askeleen päässä.

Kaikilla on oma pimeytensä,
sulta ei riittänyt hyvää magmaa kaikille

minuus otti komennon

Sinun avaruudessa alkoholilla voi olla oma keinonsa
sekoittaa päättömyyksiin johtava cocktail.

Kysyin tähdiltä sinusta

sydänlintu karisti tuhkasta nuottiviivastolle

Siniset aallot valkaisevat kallioita,
koboltinsininen tuoksuva meren suolaisuus

pimenee,
meri antaa suudella yhteistä yötä

sormiesi iloiset huulet

ovat siellä vuosienkin jälkeen kuin tämä marraskuun ilta
sama vuode,

palaa palaamatta

Mäntyjen pyhät ajatukset silmiesi hengitystä

Elämäni hiljaisuudet tuon linnun siivissä

:

Pelasta kodittomat

Saavu itkevien kylmään

:

Keinuvat toisiaan vasten sateessa

:

Älä pelkää. Taivaan alla haavasi on kukka

:

Pilvien tulet piirtää aurinko.

Kahden maiseman kultainen leikkaus.

Sade taivuttaa oksia, missään ei ole hyvä
kaikki voima on siirretty hetkeksi kivien silmiin

värisevä lehti herättää minut näkemään jotain uutta

Vanhan kuusen alle minulle
kerätty metsän muste

Talvi kantaa kangastaan pohjoisessa

Kohta minä hiihdän vanhan kuusen ohitse

metsä on puisto missä ei erotu enkelit

Sekoitan tänään vuodenaikojen korttipakkaa.

Kattojen ylitse käy toukokuun tuuli
huhtikuun shampoo

puhuva vesi

Toukokuu vetää himmeitä valoja metsästä seinille

ikkunoissa viime yön rähmää
kevään lintujen itkua, naurua korvissa

painajaisunen suitsukkeet ovat tässä
hiukset sekaisin

kuun valju rotanhäntä piiskaa taivasta

Suudelmasi heijastui järvellä

(uni)

Ukkonen. Menneessä, oli yksisarvisia, hopeaa.

Ruska kuihtuvilla lehdillä

heijastuksia, silmänlumetta koivunlehdillä

joutsenten sydämet
olivat meidän sydämet

kuin vanha rukous, itkuvirsi kulumaton
suru ei häviä

vaikka enkeli laulaisi

Meren jäällä neonkeltainen purje kuljettimenaan
jääluistelija alkavan merisavun horisontissa
kiiltävän tasaisen uhkun laakealla radalla

Jääluistelija
omien aiemman reittinsä jälkiä toistuvasti matkien

Iloinen näky, peloton liikkumisen nauttija
Yksin,

silmiemme edessä
meidän katseita tuntematta

vaaka
ihmisen
kantava
meren jää

Munkkiniemen rantatien maalaus

merisavu muuntautuu
rannan ikiaikaiset puut,
menneen ajan lähettiläät
valvomassa

Läsnäolevat ihmiset sieltä ja täältä nopat kiertäen
koirineen maiseman kampea

Hymyä kasvoille,
kameran sulkimen ääni
hitaasti sulava jäänreuna asentaa kevääseen
talven muistoja

Kaikki kävelemäni
maisemat tunnistavat minut.
Hengitykseni rytmin.
Miten liikun ajassa, kun palaan
vanhalle tutulle polulle.
Tervehdin muutosta.

Jokin meteli särkee peilin.

Huoneen seinällä kuvamme hiukkaset.
Väreilevät muistot.

Kaiken tietoisuuden syli.

Uni, se unessa
tapahtunut.

Enelin suudelma,
unohdin kasvot, äänen.

Olin pelastettu

tuliselta muistolta
olla jossain

Siipien kitkan ääni,

pilviruoste, taivas
minkä lävitse rohkeus tulee ja pukee
haarniskasi.

Kasvosi peilissä palaavat luojasi luo.
Verkkaan tai nopeaan,

yksi sama ja suuri
tulkitsee elämäsi

jättää kauneuden luontoon.

Hetkeksi siiven iskun voiman ja tarkkuuden,
saat kynääsi,

sanoin kuvata aikaa missä on kaikki
mikä liikuttaa henkeäsi.

Syntymästä yksi
hengittämisen sarja

kilvoittelet, mikä olet, sydämesi kello.

Lyöt rumpua aikaan,
juovut askelista,

metsissä, suudelmat missä annoit ainoan kukkasi.

Kun pysähdyt, lähde!

Lähde jää heidän kyyneltensä yhteyteen.

Yksinäisen musta, se kirjoitus

mitä luet, väsytkö?

Jos jatkat varoittamatta yksinäisyys
jokaisen oma multa jalkojen alle.

Hengitettyjen huoneiden kepeys
on tallella

olematon valokuva sulaa historiaasi
kirjattu negatiivi.

Olet aivojesi harteilla,
jos tahdot poimia, se näkyy

Piirrät tätä määrättömän kaukaa

Nuoruus oli kaikissa,

ylevä viaton katse

sinän näky tiestä

Harhapolkuja ei ole.
Kuvitelma niiden olemassaolosta riittää.

Hevonen, Fragment
tiesi minusta enemmän kuin minä koskaan

Oliivipuun alla kuuntelet perhosia
meren ääniä

Onneksi hän on,
yksi näkeminen on jo lahja.

Ei tarvitse katsoa
kun on nähnyt hänessä itsensä ilon ja surun.

Pilvi huulten kosteus
äkkiä on kaikki syksyt.

Unohdan, koska lupasin,
muistan kaiken myöhemmin.